CUVÂNT ÎNAINTE

Motto*: *„De aceea, orice cărturar cu învăţătură despre Împărăţia cerurilor este asemenea unui om gospodar, care scoate din visteria sa noi şi vechi”
(Matei 13, 52)

Volumul de faţă reuneşte lucrările simpozionului naţional de teologie, consacrat personalităţii de excepţie a părintelui Dumitru Stăniloae, simpozion organizat de Facultatea de Litere, Istorie şi Teologie din cadrul Universităţii de Vest din Timişoara, în colaborare cu Mitropolia Banatului. Această întâlnire academică a fost prilejuită de „*Anul comemorativ Dumitru Stăniloae*” (110 ani de la naşterea sa şi 20 de ani de la trecerea sa în veşnicie), care s-a desfăşurat la Universitatea de Vest din Timişoara.

Părintele Dumitru Stăniloae este incontestabil cel mai distins reprezentant al teologiei ortodoxe româneşti şi, totodată, iniţiatorul mişcării neo-patristice în teologia românească. Reputatul teolog român a realizat o amplă sinteză pe cele trei coordonate majore ale teologiei neo-patristice: Dogmatică (*Teologia Dogmatică Ortodoxă* – 3 volume), Spiritualitate (*Ascetica şi Mistica Bisericii Ortodoxe*) şi Liturgică (*Spiritualitate şi Comuniune în Liturghia Ortodoxă*), fiind numit, pe bună dreptate, de către Preafericitul Părinte Daniel „patriarhul teologiei româneşti”.

Din această perspectivă, volumul de faţă încearcă să recupereze, într-o oarecare măsură, semnificaţiile de profunzime ale acestui vast program neo-patristic, motiv pentru care simpozionul s-a desfăşurat sub genericul „*Părintele Dumitru Stăniloae şi sinteza neo-patristică în teologia românească*”. Una din trăsăturile esenţiale ale teologiei sale constă în recuperarea duhului viu al Sfinţilor Părinţi, deoarece în opinia părintelui Dumitru Stăniloae, adevărata teologie înseamnă experienţa şi comuniunea vie a omului cu Dumnezeu. Şi, într-adevăr, forţa reflecţiilor sale constă în revalorificarea experienţei vii a sfinţilor, experienţă care transpare nu numai în opera sa, ci şi în persoana sa.

Prin opera sa, reputatul teolog român ne lasă moştenire un program de mare anvergură teologică şi spirituală. Dacă teologia românească s-a „odihnit” până acum în părintele Dumitru Stăniloae, credem că cel mai bun omagiu pe care i-l putem aduce, este acela de a-l ţine viu în memoria noastră. Iar a ţine un gânditor viu înseamnă nu numai a-l studia sau analiza, ci, mai ales, a-i dezvolta gândirea, iar acest lucru revine generaţiei teologice de azi şi de mâine.

Lect. dr. Daniel LEMENI